

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **V. B.**, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj, územní pracoviště ve Zlíně**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.5.2011, č.j. 198867/11/303914704215,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Rozhodnutím Finančního úřadu ve Zlíně (dále jen žalovaný) ze dne 26.5.2011, č.j. 198867/11/303914704215 byla postupem dle ust. § 55a zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) ve spojení s ust. § 264 odst. 6 zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) zamítnuta žádost žalobce o prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2007 a 2008. O prominutí penále a úroku z prodlení u daně z přidané hodnoty žalobce požádal, neboť rozdíly v přiznané

dani vznikly pouze chybou při evidenci dokladů nebo nesprávným posouzením právního podkladu. Správce daně po prověření důvodů uvedených v žádosti a po prověření spisového materiálu zjistil, že ke dni zpracování žádosti není uhrazena daň, ke které náleží příslušenství, o jehož prominutí je žádáno (dále jen příslušenství daně). Neuhrazení samotné daně pak vylučuje možnost žádosti žalobce vyhovět a příslušenství daně prominout, a to i přes dobrou spolupráci žalobce se správcem daně a faktem, že zjištěné důvody vyměření daně neměly charakter zatajení skutečností daňovým subjektem.

III.

Žalobní argumentace

Žalobce namítal, že žádost o prominutí příslušenství daně podával správci daně v souladu s ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků. Podle ust. § 55a odst. 1 zákona o správě daní a poplatků k prominutí příslušenství daně může dojít v kterémkoliv stádiu daňového řízení, tj. i před zaplacením samotné daňové povinnosti. Ke dni zpracování žádosti (26.5.2011) žalobce skutečně daň neuhradil, avšak jen proto, že dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty č.j. 176434/11/303914704215 ze dne 4.5.2011, č.j. 176401/11/303914704215 ze dne 4.5.2011, č.j. 176525/11/303914704215 ze dne 4.5.2011, č.j. 176553/11/303914704215 ze dne 4.5.2011 a č.j. 176573/11/303914704215 ze dne 4.5.2011 v době zpracování žádosti nenabývaly právní moci a nepočala tak běžet náhradní lhůta splatnosti dle ust. § 143 odst. 5 a § 251 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný tedy rozhodoval o žádosti v době, kdy samotná daň nemusela být žalobcem uhrazena, neboť dosud nebyla splatná. Žalovaný zneužil správního uvážení, neboť zamítl žádost žalobce o prominutí příslušenství daně s odůvodněním, že není uhrazena daň, a to dříve než žalobce dostal možnost vyměřenou daň uhradit. Postupem žalovaného byla rovněž dotčena dobrá víra žalobce v to, že řádně plní své povinnosti. Žalobce dále uvedl, že rozhodnutí ve věci prominutí daně dle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím, u něhož ani při splnění zákonných podmínek právní nárok na kladné vyřízení žádosti, avšak je to současně rozhodnutí, které musí splňovat procesní postup i meze správního uvážení. Správní orgán musí v právním státě při realizaci své diskreční pravomoci vycházet mimo jiné z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti a proporcionality. Rozhodnutí o žádosti o prominutí daně pak nespočívá na ničím nelimitované úvaze správního orgánu, nejde o dobrodiní rozhodujícího orgánu. Dle názoru žalobce napadené správní rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení žalovaného, nebylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí.

IV.

Stanovisko žalovaného

Žalovaný podal k žalobě obsáhlé vyjádření. Zrekapituloval průběh řízení o žádosti žalobce a dále odkázal na Pokyn D-330 (dále jen Pokyn) vydaný Ministerstvem financí, kterým se vymezují důvody a skutečnosti posuzované v rámci rozhodování o žádostech daňových subjektů pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků a podle něhož v řízení postupoval. Odkázal rovněž na instrukci Ministerstva financí č.j. 43/95 879/2009-431 Metodické postupy pro vyřizování žádosti o prominutí daně a příslušenství daně dle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků (dále jen Instrukce), podle

kteřé v řízení postupoval. Žalobce neuhradil samotnou daň za zdaňovací období roku 2007 a 2008, co je dle bodu A1 pokynu důvod, kdy nelze příslušenství daně z důvodu tvrdosti prominout.

Žalovaný ověřil, že v případě žalobce je splněn důvod uvedený v bodě A.1 Pokynu, tj. neuhrazení daně za zdaňovací období roku 2007 a 2008, ke kterému náleží příslušenství daně, o jeho prominutí je rozhodováno, kdy je prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti vyloučeno. Žalobce daň uhradil až dne 22. a 23.6.2011. Žalovaný prověřil i další důvody posuzované při rozhodování o prominutí daně dle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků. Posuzovaný případ splňuje následující důvody pro uplatnění bonusu: 1) Zjištěné důvody vyměření daně nemají charakter zatajení skutečností daňovým subjektem, ale jedná se např. o pouhé administrativní pochybení v rámci vedení účetnictví (bod C.3. Pokynu) dle Instrukce oceněno 20 %, 2) Dobrá úroveň spolupráce daňového subjektu se správcem daně při plnění nepeněžitých povinností bod C.4. Pokynu, dle Instrukce oceněno 20 %. Posuzovaný případ dále naplňuje důvod pro uplatnění malusu dle části A, bod 4 Pokynu, oceněného dle Instrukce 30 %, tj. existenci dluhu daňového dlužníka, neboť ke dni vydání rozhodnutí o prominutí příslušenství daně žalobce neuhradil zálohu daně z příjmů fyzických osob. Dle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků nebyla možnost podání žádosti o prominutí příslušenství daně vázána na žádné další podmínky (např. uplynutí lhůty splatnosti daně, ke které příslušenství náleží, právní moc platebních výměrů, na základě kterých byla daň vyměřena apod.). Rovněž ani rozhodnutí správce daně o žádosti žalobce dle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků nebylo vázáno na další podmínky (uplynutí lhůty ke splacení daně, právní moc platebních výměrů, jimiž byla daň, ke které náleží příslušenství, vyměřena apod.). Žalovaný tak byl povinen rozhodnout vždy, když byly naplněny podmínky pro rozhodnutí. Závěrem k věci uvedl, že dodatečné platební výměry na daň přidané hodnoty byly žalobci doručeny dne 13.5.2011. Žalobce tedy znal částku doměřené daně a měl možnost daň uhradit. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V.

Právní hodnocení soudu

Soud k věci předně poznamenává, že žalobce podal žádost již dne 28.12.2010. O žádosti pak bylo rozhodováno až dne 26.5.2011. Podle ust. § 264 odst. 6 daňového řádu se žádosti o prominutí daně či jejího příslušenství, které byly podány podle dosavadních právních předpisů a které nebyly vyřízené do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, posoudí podle podmínek obsažených v dosavadních právních předpisech. V daňovém řádu je prominutí daně upraveno v ust. § 55a. Podle odst. 1 téhož ustanovení platí, že ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Podle odst. 2 téhož ustanovení ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta.

Institut prominutí daně či příslušenství daně byl zařazen mezi mimořádné opravné prostředky, byť se ve skutečnosti o mimořádný opravný prostředek nejedná, neboť jím nelze rozporovat zákonnost či správnost rozhodnutí. Nejde zde o nápravu nesprávných rozhodnutí, ale o odstranění, resp. zmírnění důsledků rozhodnutí, která by měla být teprve vydána, příp. která již byla vydána a jsou nejen správná, ale i zákonná.

Prominutí daně podle předmětné právní úpravy bylo ovládáno zásadou dispoziční, tedy bylo zahajováno pouze na žádost daňového subjektu, přičemž zákon rozlišoval odlišné podmínky pro prominutí daně jako takové a pro prominutí jejího příslušenství. Zatímco daň mohla být prominuta pouze z důvodů nesrovnalostí, jež plynou z uplatňování daňových zákonů, příslušenství daně mohlo být promíjeno i z důvodů odstranění tvrdosti. Pojem „*tvrdost*“ přitom zákon o správě daní a poplatků nijak blíže nespecifikoval a v tomto směru nelze než konstatovat, že se jedná o typický neurčitý právní pojem, jenž je naplňován zejména aplikační praxí vycházející z pokynu Ministerstva financí (D-330); v něm jsou – z důvodu jednotného a objektivizovaného rozhodování – vymezeny skutečnosti, jimiž lze zdůvodnit žádost o prominutí a v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat zákonný důvod tvrdosti, pro který může dojít k prominutí příslušenství daně. Konstrukce ustanovení § 55a odst. 1, věty druhé, zákona o správě daní a poplatků tak představuje kombinaci neurčitého právního pojmu „*tvrdost*“ a institutu správního uvážení (diskrece). To znamená, že posouzení pramenící v prominutí příslušenství daně podle cit. ustanovení je třeba chápat primárně jako posouzení neurčitého právního pojmu podléhající posléze správnímu uvážení; obdobně srov. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žiškova, M. *Daňový řád. Komentář*. II. díl. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 1493, podle něhož: „...*posouzení ústící v prominutí příslušenství bylo především projevem správního uvážení příslušného správce daně*“.

Zákonem tak sice nebyl založen nárok, resp. veřejné subjektivní právo na poskytnutí daňové úlevy ve formě prominutí daně či jejího příslušenství, nicméně i rozhodnutí v této věci závisující na volné úvaze správce daně lze přezkoumat ve správním soudnictví; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, publ. pod č. 2066 Sb. NSS, a dostupný též z www.nssoud.cz, stejně jako další citovaná rozhodnutí tohoto soudu.

Ústavní soud v rozhodnutí IV. ÚS 2323/07 ze dne 13.11.2007 vyložil, že: „Ustanovení § 55a zákona o správě daní a poplatků upravující prominutí daně či jejího příslušenství je právní normou, která zahrnuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení; neurčitý právní pojem, zde představovaný „*důvody nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů*“ (jako předpoklad prominutí daně) a „*důvodem odstranění tvrdosti*“ (jako další možný předpoklad prominutí příslušenství daně) nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákonodárce takto vytvořil prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého právního pojmu či nikoli, přičemž s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek; je pak na uvážení správního orgánu - ve stanovených mezích - takový následek určit, jmenovitě rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhovět a daň či její příslušenství prominout či nikoli. Dodržení těchto mezí –

správního uvážení či jejich zneužití - ve správním soudnictví je přezkoumatelné (§ 78 odst.1 s. ř. s.); je zde tedy oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném procesu vymezeném normami hmotného i procesního práva, s vyloučením případné svévole ze strany rozhodujících správních orgánů.“

Vyhovění žádosti daňového dlužníka o prominutí daně závisí toliko na správním uvážení správního orgánu, jímž je Ministerstvo financí ČR, a v případech vymezených vyhláškou č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně, i finanční úřad. Je pak na uvážení správního orgánu rozhodnout, zda žádosti daňového dlužníka vyhoví a daň či její příslušenství promine či nikoli. Jeho žádost by pak měla být projednána v řádném procesu, a to zejména ve smyslu práva na rovné postavení všech účastníků řízení a jejich nediskriminace, práva na projednání věci bez zbytečných průtahů apod. je zde tímto veřejným subjektivním procesním právem, jež mohlo být porušeno či dotčeno a jehož ochrany se lze u soudu dovolat, i když zde subjektivní právo na poskytnutí posuzované úlevy není (k tomu např. srov. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 398/09 ze dne 17.6.2009 a IV. ÚS 226/09 ze dne 23.10.2009).

Nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ust. § 55a zákona o správě daní a poplatků vymezilo Ministerstvo financí ve svém Pokynu D-330 (dostupný na stránkách České daňové správy www.cds.mfr.cz). V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2012, č.j. 2 Afs 55/2012-24 je mj. uvedeno: „

[24.] Pro vypořádání se s touto námitkou žalobce měl stěžovatel zohlednit rovněž povahu Pokynu D-330. Tento a obdobné pokyny jsou vydávány jako interní normativní instrukce a pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu vůči orgánu služebně podřízenému. Nejsou závazné obecně – nejsou tedy stricto sensu pramenem práva. Publikace ve Finančním zpravodaji na tom nemůže nic změnit, neboť Ministerstvo financí není žádným zákonem k vydávání D-pokynů, jakožto obecně závazných právních norem zmocněno (čl. 79 odst. 3 zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky).

[25.] Interní normativní instrukce nadřízeného orgánu jsou proto primárně závazné pro správce daně, který je povinen se jimi řídit. Jeho prostřednictvím mohou mít D-pokyny významný účinek také vně vztahů nadřízenosti a podřízenosti, tj. i na účastníky řízení (k povaze těchto pokynů viz podrobněji rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, in: č. 605/2005 Sb. NSS). Mohou nastat situace, kdy interní normativní instrukce stanoví správci daně povinnosti v rozporu s právními předpisy, případně kdy zprostředkovaný účinek na účastníky řízení vede k tomu, že jsou de facto stanoveny povinnosti v rozporu s právními předpisy i jím. V těchto případech rozporu s právními předpisy se obecná povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10 2006, č. j. 8 Afs 3/2005 – 59).

[26.] Z argumentace stěžovatele plyne, že Pokyn D-330 považuje za souladný se zákonem. Podle jeho výkladu je naplněním byť jedné z podmínek čl. II oddílu A vyloučen věcný přezkum podmínek, ze kterých lze usuzovat na tvrdost zákona podle § 55a odst. 1 věty druhé zákona o správě daní a poplatků. V kasační stížnosti se však nezabývá tím, že zmiňovaný pokyn nemá

článek jen jeden, ale hned několik. Oddíl A čl. II sice mluví o skutečnostech vylučujících vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně, stěžovatel ho ovšem nemůže vnímat izolovaně, zejména pak ne bez ustanovení upravujících účel pokynu. Podle čl. I jsou pokynem vymezeny skutečnosti, při jejichž existenci je rozhodnutí o prominutí příslušenství daně vyloučeno v zásadě. Slovní spojení „v zásadě“ v právních textech značí pravidlo, které připouští výjimky. Proto není na místě považovat podmínky čl. II oddílu A za nepominutelné absolutně, ale jen zpravidla, v běžných případech.

[27.] Po posouzení zákonného textu, který zmiňuje pouze odstranění tvrdosti, a textu Pokynu D-330, který při vymezení své působnosti vylučuje pro žalobce příznivé rozhodnutí jen v zásadě, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že samotný pokyn vyložený při vědomí všech jeho částí nebrání věcnému přezkumu žádosti. To konkrétně znamená, že žalobce může uplatňovat nezaviněnou platební neschopnost jako důvod přílišné tvrdosti zákona (čl. II oddíl B bod 14), aniž by mu v tom bránily skutečnosti vyjmenované v čl. II oddíl A Pokynu D-330. Tím samozřejmě zdejší soud nikterak nepředjímá, jak má stěžovatel o dané žádosti věcně rozhodnout, pouze upozorňuje na povinnost se s těmito skutečnostmi vypořádat.

[28.] K tomu Nejvyšší správní soud připomíná právní názor obsažený v jeho rozsudku ze dne 5. 12. 2008, č. j. 2 Afs 99/2008 – 52, podle kterého by institut prominutí příslušenství daně měl „zajistit, že v případech, kdy to sociální či ekonomická situace daňového dlužníka objektivně vyžaduje nebo kdy je to z jiných legitimních důvodů na místě, bude sankce v jeho konkrétním případě přiměřeně snížena či zcela eliminována nebo že mu budou alespoň ulehčeny časové podmínky jejího uhrazení. Jakkoliv totiž na tyto „úlevy“ není dán právní nárok, plyne ze zásad zákazu libovůle a předvídatelnosti rozhodování správních orgánů požadavek jednotného a racionálního rozhodování v těchto případech tak, aby nedocházelo k bezdůvodnému zvyšhodňování či naopak ke znevýhodňování některých daňových subjektů.“

[29.] Je úkolem správce daně, aby pečlivě posoudil konkrétní okolnosti případu nasvědčující tvrdosti zákona. Pokud by shledal, že je pro zvláštnost situace žalobce na místě, aby se odchýlil od zásadně vyžadovaných podmínek Pokynu D-330, může tak ve světle výše nastíněných úvah učinit.

Vztaženo k nyní projednávané věci soud uvážil následující. Podle čl. II písm. A bodu 1 tohoto pokynu platí, že skuteností vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti je to, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno. Dispoziční zásada, jakožto protějšek zásady oficiality (ex officio, ex offio – postup z úřední povinnosti), se sice při správě daní vyskytuje jen omezeně, avšak je typická pro úpravu opravných prostředků, včetně institutu prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Její podstata spočívá v tom, že procesní iniciativa není v rukou správce daně, nýbrž v rukou daňového subjektu – žalobce. Ten měl plně ve své dispozici, zda podá žádost o prominutí příslušenství daně a jak vymezí její důvody, které jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci daňového subjektu. V žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 27.12.2010 žalobce požádal o prominutí penále a úroku z prodlení u daně z přidané hodnoty za roky 2007 a 2008, neboť rozdíly v přiznané dani vznikly pouze chybou při evidenci dokladů nebo nesprávným posouzením právního podkladu. Toto své tvrzení žalobce nijak blíže nerozvedl ani nedoložil. O jeho

žádosti bylo rozhodnuto dne 26.5.2011, č.j. 198867/11/303914704215. Rozhodnutí obsahu odůvodnění, z něhož je seznatelné, jaké skutečnosti byly při posouzení jeho žádosti hodnoceny v jeho prospěch, tj. dobrá spolupráce se správcem daně a zjištěné důvody vyměření daně neměly charakter zatajení skutečnosti daňovým subjektem (žalobcem tvrzená administrativní pochybení při evidenci dokladů či nesprávné právní posouzení podkladů) a jaké v jeho neprospěch, tj. neuhrazení daně, ke které náleží příslušenství, o jehož prominutí žalobce požádal. Žalovanému lze sice vytknout jistou stručnost odůvodnění rozhodnutí, ale to nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, jaké důvody byly při posouzení žádosti žalobce hodnoceny.

Stěžejní námitka žalobce směřovala proti tomu, že v době rozhodnutí jej ještě nestíhala povinnost dlužnou daň uhradit. Žalobce pak ani v žalobě netvrdil, že v jeho prospěch měly být hodnoceny nějaké další okolnosti (např. jiné důvody uvedené v Pokynu) a z tohoto pohledu by pak rozhodnutí žalovaného mohlo být případně shledáno nepřezkoumatelným. Dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2007 a 2008 byly zástupci žalobce doručeny dne 13.5.2011. Jejich splatnost byla stanovena 15 dnů od nabytí právní moci. V den, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, žalobci teprve běžela lhůta k podání odvolání (dle ust. § 109 odst. 4 nového daňového řádu 30 denní). Dodatečné platební výměry dosud nebyly v právní moci. V době rozhodnutí žalovaného tedy žalobce skutečně nebyl povinen dlužnou daň uhradit. Je pak na uvážení žalovaného, aby při zhodnocení konkrétních dalších okolností případu, žádosti vyhověl či ji zamítnul. Soud považuje za logické, je-li možnost prominout příslušenství daně v běžných případech navázána až na uhrazení daně, ke kterému předmětné příslušenství náleží. Obdobná úprava je i v jiných právních předpisech, např. odstraňování tvrdosti při předepsání penále u zdravotního pojištění (§ 53a odst. 3 zák. č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění), či prominutí penále u pojistného na důchodové a nemocenské pojištění (§ 104ch zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve spojení s § 2 vyhl. Ministerstva práce a sociálních věcí č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení). Na druhou stranu je třeba dodat, že podmínka uhrazení daně a teprve následná možnost prominutí příslušenství nemusí být absolutní. Lze si jistě představit situace, že bude uplatňována nezaviněná platební neschopnost jako důvod přílišné tvrdosti zákona a bude na správci daně, aby posoudil, zda při konkrétních okolnostech případu nasvědčujících tvrdosti nelze se pro jejich zvláštnost odchýlit od zásadně vyžadovaných podmínek Pokynu D-330 (k tomu srov. výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.9.2012, č.j. 2 Afs 55/2012-24). Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo a žalobce ani takové skutečnosti netvrdil.

Žalobce žalovanému vytýkal, že měl s rozhodnutím o prominutí daně vyčkat až do okamžiku, kdy by již byl povinen uhradit dlužnou daň. K tomu soud uvádí, že v posuzovaném případě byla žádost podána již dne 28.12.2010. O žádosti bylo rozhodnuto až dne 31.5.2011, tedy téměř po 5 měsících. Pokud by žalovaný i nadále o žádosti žalobce nerozhodl, mohla by totiž eventuálně být shledána jeho nečinnost. Je tak na žalobci, aby za běžných okolností správně načasoval svou žádost o prominutí daně.

Závěrem nezbývá než uvést, že žalobce může o prominutí příslušenství daně postupem dle ust. § 259 daňového řádu znovu požádat. Odlišností mezi žádostí ze dne 27.12.2010 a případnou novou žádostí může být skutečnost, že žalobce již dlužnou daň uhradil. Soud tedy

neshledal, že by žalovaný svým postupem porušil žalobcem zmiňované ústavní principy, případně by jeho postup bylo možno shledat svévolným.

VI. Náklady řízení

Náhrada nákladů řízení před krajským soudem nebyla přiznána žádnému z účastníků. Žalobce celkově neměl ve věci úspěch, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá (ust. § 60 odst.1 s.ř.s.). Žalovanému žádné náklady řízení ve smyslu ust. § 57 s.ř.s. nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15.8.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu